

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3044/2022. (I. 31.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.IV.20.603/2019/5. számú ítélete, a Fővárosi Ítéltábla I.Pf.21.029/2018/3/11. számú ítélete, és a Fővárosi Törvényszék 70.P.23.858/2017/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, és kérte, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Kúria Pfv.IV.20. 603/2019/5. számú felülvizsgálati ítéletének, a Fővárosi Ítéltábla I.Pf.21.029/2018/3/11. számú ítéletének és a Fővárosi Törvényszék 70.P.23. 858/2017/12. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat, mivel azok sértik az Alaptörvény II. cikkét, IV. cikk (1)–(2) és (4) bekezdését, valamint XXIV. cikkét.
- [2] Az Alkotmánybíróság az indítványozót – az alkotmányjogi panasz indokolása és a jogi képviseletre vonatkozó meghatalmazás tekintetében – hiánypótlásra hívta fel, amelyre az indítványozó választ adott.
- [3] 2. A panasz alapjául szolgáló ügy tényállása szerint az indítványozó 2006. október 23-án hajnalban tüntetésen vett részt, amelynek feloszlátása során a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a későbbiekben az alapügy alperese, a továbbiakban: alperes) állományába tartozó rendőrök az indítványozóval szemben kényszerítő eszközöket alkalmaztak és az indítványozót előállították. Az indítványozó ellen később rendzavarás miatt szabálysértési eljárás indult, amelynek során bírsággal sújtották.
- [4] 2.1. Összesen 176 demonstráló, köztük az indítványozó, egyazon ügyvéd útján közigazgatási pert indított, amelyben a Legfelsőbb Bíróság a 2010. szeptember 21-én kelt Kfv.III.37.996/2009/23. számú ítéletével megállapította, hogy a demonstráció feloszlátása jogellenes volt.
- [5] Az ügyvéd 2011. május 4-én összesen 177 fő, köztük az indítványozó képviseletében peren kívüli kártérítési megállapodás érdekében levelet juttatott el az alpereshez, amelyben személyes szabadság megsértése, gyülekezési és vélemény-nyilvánítási jog, emberi méltóság megsértése miatt személyenként 200 000 forint és késedelmi kamatai megfizetését kérte. 2011. június 2-án az ügyvéd az alpereshez eljuttatott levélben közölte, hogy a jogtalan oszlatás foganatosítása miatt a követelt nem vagyoni kártérítés összege 300 000 forint és kamatai, a médiában névvel is megjelenő közszereplő, felelős szervezők, köztük az indítványozó magasabb kárigényt érvényesít. Az ügyvéd 2011. október 10-én kelt felszólító levelét a belügyminiszternek címezte és juttatta el. 2011. október 20-án az alpereshez eljuttatott levélben az ügyvéd felszólította az alperest, hogy a 2006. október 23-i gyülekezés-oszlatások vonatkozásában az ügyfelei részére kártérítést fizessen meg, a kiemelt közszereplőkre, részben felelős szervezőkre magasabb kárigényt kívánt érvényesíteni, a jogalap tekintetében utalt a korábbi levelezésben foglaltakra. Az ügyvéd 2016. október 18-án felszólító levelet juttatott el az alperesnek, csatolta az alperes részére a 2011. október 19-én és a belügyminiszternek írt levél másolatát azzal, hogy az abban foglaltakat és a követelt összegeket fenntartotta.
- [6] 2.2. Az indítványozó a fenti felszólításai ellenére elmaradt kifizetés okán polgári peres eljárást kezdeményezett az alperes ellen. Az indítványozó – a bírósághoz 2017. október 18-án érkezett – keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a személyes szabadsághoz és emberi méltósághoz fűződő jogát azzal, hogy 2006. október 23-án hajnalban a jogellenesen elfogta, földre teperte, megbilincselte, előállította, majd őt 11 óra 50 percen keresztül jogszerűtlenül fogva tartotta. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest magánlevél útján történő elégtételadásra, továbbá 730 000 forint nem vagyoni kártérítés és törvényes kamata megfizetésére.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, a nem vagyoni kártérítés körében elévülési kifogást terjesztett elő.

- [7] A perben elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 70.P.23.858/2017/12. számú ítéletével helyt adott felperes keresetének annak megállapítási és elégtétel adási része vonatkozásában, míg ezt meghaladóan azonban – a nem vagyoni kártérítés iránti követelés tárgyában – a keresetet a követelés elévülése miatt elutasította. A bíróság ennek körében egyrészt megállapította, hogy az oszlatás jogellenességének megállapítása iránt indított per folyamatban léte alatt az indítványozó az igényérvényesítésben nem volt akadályoztatva, emiatt az elévülés a per jogerős befejezéséig nem nyugodott. Másrészt azt is megállapította, hogy az adott eljárás tárgya nem az oszlatás jogellenességén alapuló kereseti igény, hanem az indítványozóval szemben alkalmazott egyedi rendőri intézkedésének jogellenessége, s úgy ítélte meg, hogy a meghatalmazás erre a jogérvényesítésre nem terjedt ki. Mindezekre figyelemmel a bíróság kimondta, hogy a perben érvényesített igény vonatkozásában az indítványozó nevében joghatályos felszólító levél nem került megküldésre az alperesnek, a kárigény elévült, így a bírósági úton már nem érvényesíthető.
- [8] A fellebbezés folytán másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla I.Pf.21.029/2018/3/11. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta. A másodfokú bíróság – az elsőfokú bírósággal szemben – azonban úgy ítélte meg, hogy az ügyvéd részére 2006-ban adott meghatalmazás kiterjedt minden, az oszlatás jogszerűtlenségén alapuló lehetséges és szükséges polgári eljárásra, ebből a körből az adott perben érvényesített kártérítési követelés sem volt kizárható. A bíróság rámutatott, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 327. § (1) bekezdése alapján kialakult bírói gyakorlatra is figyelemmel a követelés elévülésének megszakításához szükséges és egyben elégséges, ha a felszólítás olyan adatokat tartalmaz, amelynek alapján a kötelezett a vele szemben támasztott követelést azonosítani tudja, meg tudja állapítani, hogy a felszólítás milyen jogviszonyból, milyen tényállásból eredő követelés teljesítésére irányul. A jogerős ítélet szerint azonban a keresetlevélhez csatolt okiratok érdemben nem voltak alkalmasak az elévülés megszakítására.
- [9] A jogerős ítélet ellen az indítványozó terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, mivel álláspontja szerint a jogerős ítélet a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjában, valamint a 349. § (1) bekezdésében foglaltakat megsértve, kirívóan okszerűtlen mérlegeléssel állapította meg, hogy a kártérítési igény elévült.
- [10] A Kúria a felülvizsgálati eljárás során megállapította, hogy az indítványozó a felülvizsgálati kérelmében tartalmazta a felszólítások elévülés megszakítására alkalmas voltára vonatkozó érveit fejtette ki, ezzel összefüggésben azonban a jogerős ítélet által megsértett jogszabályhelyet nem jelölte meg; míg a kérelemben hivatkozott jogszabályhelyek – a szubjektív szankció alkalmazásának utaló szabálya [Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pont] és az államigazgatási jogkörben okozott kárért fennálló felelősség feltételeire való jogszabályi rendelkezés [Ptk. 349. § (1) bekezdés] – megsértésének indokait nem fejtette ki. Miután a 1/2016. (II. 15.) PK véleményre is tekintettel a Kúria által kifejtettek szerint érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272. § (2) bekezdése által előírt, egymással szorosan összefüggő tartalmi követelmények maradéktalanul teljesülnek, a felülvizsgálati kérelemben kifejtett indokok alapján a jogerős ítélet jogszabálysértő volta, a megsértett jogszabály megjelölésének hiányában, érdemben nem volt vizsgálható. Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.
- [11] 3. Az indítványozó az első- és a másodfokú, valamint a felülvizsgálati ítélettel szemben benyújtott – hiánypótlásra kiegészített – alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény II. cikkének, IV. cikk (1)–(2) és (4) bekezdéseinek, továbbá XXIV. cikkének sérelmét állítja.
- [12] Az indítványozó hangsúlyozza, hogy az alperes részére 2011. október 20-án – valamint ezen időpontot megelőzően többször is – megküldött fizetési felszólításai útján kísérelte meg a jogvitát peren kívül rendezni az alperessel. Az indítványozó amellett érvel, hogy a tisztességes eljárás követelményét sérti, hogy a perben eljáró bíróságok olyan tartalmi követelményeket állapítottak meg a hivatkozott ügyvédi felszólításokkal szemben, amelyeket a Ptk. nem nevesít. A Ptk. 347. § (1) bekezdését az indítványozó álláspontja szerint nem az előnyére, hanem a Ptk. céljával, szellemiségével ellentétesen a hátrányára alkalmazta a bíróság, és ezáltal megfosztotta őt a jogellenes szabadság-korlátozásért járó törvényes kártérítés összegétől. A kárigény elévülésének bírósági megállapítása kapcsán az indítványozó kifejezetten hangsúlyozza, hogy az általa megküldött írásbeli felszólítások egyértelműen rendelkeznek azon tartalmi követelményekkel, amik az ügy szempontjából alkalmazandó Ptk. 347. § rendelkezése értelmében az elévülés megszakítására alkalmas okiratnak tekintendők, hiszen azok tartalmazzák azt, hogy kivel szemben, milyen alapon, milyen összeget kíván érvényesíteni az indítványozó.

- Az indítványozó külön hangsúlyozza jogszabályok teleologikus értelmezésének fontosságát, és álláspontja szerint e cél szerinti értelmezés alapján eljárva a bíróságok megállapíthatják volna, hogy az igényét az évek során folyamatosan érvényesíteni törekvő indítványozó igénye nem évülhetett el, annak megszakítására a felszólítások külön-külön is alkalmasak voltak, és emiatt indítványozó nem fosztható meg az Alaptörvény IV. cikk (4) bekezdésében alapjogként rögzített kártérítési igényétől. Ezen bírósági gyakorlatnak az alaptörvényes-ellenes mivoltára hivatkozik az indítványozó. Álláspontja szerint ez a gyakorlat a személyiségének és emberi mivoltának legbelsőbb lényegét érinti, mely így, az Alaptörvény IV. cikk (4) bekezdésében rögzített alapjoga mellett egyúttal az Alaptörvény II. cikkében rögzített az emberi méltósághoz való jogának sérelmeként is értékelendő.
- [13] Az indítványozó álláspontja szerint a bíróságok a kártérítési igény elévülésének megállapításánál a nyilvánvalóan a tisztességes eljárás követelményével ellentétes módon jártak el azáltal, hogy bár a Ptk. 327. § (1) bekezdése az elévülést megszakító ügyvédi felszólítások tartalmi elemeit nem határozza meg, de ennek ellenére eljáró bíróságok a hivatkozott jogszabályhelyet önkényesen, és a felperes számára kedvezőtlenül, és szűkítő módon értelmezték, és követeltek jogszabály által meg nem követelt tartalmi elemeket. Ezen indokolás mentén állítja az indítványozó, hogy a bíróság nem csak jogszerűtlenül, illetve a Ptk.-ban foglalt alapelvekkel ellentétesen, hanem szakszerűtlenül is határozta az kárigény elévülésének megállapításakor, és erre alapozva kéri e döntések alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [14] A Kúria ítéletét az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának súlyos sérelmére hivatkozással külön, amiatt is támadta, mert az ítélet a felülvizsgálati kérelmet nem tekintette érdemben elbírálhatónak, arra hivatkozással, hogy a felülvizsgálati kérelem az elévülés körében nem jelölte meg a jogszabálysértést; míg az indítványozó szerint a Pp. 272. § (2) bekezdése által előírt tartalmi elemeket kérelme magába foglalta. Az indítványozó ezzel kapcsolatban arra is rámutatott, hogy a Pp. 272. § (3) bekezdése értelmében önmagában a jogszabályhely téves megjelölése miatt az egyébként megfelelő felülvizsgálati kérelem nem utasítható el. Az indítványozó szerint ráadásul a Kúria, ha már befogadta a felülvizsgálati kérelmet és tárgyalást tartott, a fenti okra nem hivatkozhatott volna, és nem kerülhetett volna el az érdemi döntéshozatalt az elévülés tárgyában.
- [15] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. Az Abtv. 56. § (3) bekezdése szerint a befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [16] 4.1. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Abtv. 27. §-ára alapozta. Az Abtv. hivatkozott szakasza alapján az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. A Kúria döntése ellen nincs helye további jogorvoslatnak, az indítvány tehát e tekintetben megfelel a törvényi feltételeknek. Az indítványozó jogosultnak és érintettnek is tekinthető, mivel az indítvány tárgyát képező alapügyben felperes volt, s panaszában Alaptörvényben biztosított jogainak sérelmére hivatkozott.
- [17] Az indítványozó a Kúria támadott döntését 2021. január 6-án vette kézhez, az indítványt pedig 2021. március 5-én nyújtotta be a Fővárosi Törvényszéken, tehát az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül terjesztette elő.
- [18] Az alapügyben hozott bírói döntésekkel szemben alkotmányjogi panasz alapján a bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangjáról az Alkotmánybíróság még nem döntött [Abtv. 31. § (2) bekezdés].
- [19] 4.2. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése alapján az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia: meg kell jelölnie az Alkotmánybíróság hatáskörére és az indítványozók jogosultságára vonatkozó rendelkezést, az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit, valamint le kell írnia az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmének lényegét. Meg kell jelölnie továbbá az alaptörvény-ellenesnek tartott bírói döntést és kifejezetten kérelmeznie kell annak megsemmisítését, illetve tartalmaznia indokolást is arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.
- [20] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó kérelme e feltételeknek csak részben felel meg.

- [21] Az indítványozó a II. cikk vonatkozásában kizárólag a kártérítés kifizetésének elmaradására hivatkozott, azt tartalmilag az Alaptörvény IV. cikk (4) bekezdésének sérelméből vezette le, ugyanakkor az alaptörvényi rendelkezéssel összefüggésben alapjog sérelmet alátámasztó, önállóan értékelhető indokolást nem terjesztett elő, így az Alaptörvény II. cikk sérelmét az Alkotmánybíróság nem vizsgálhatta. Az Alaptörvény IV. cikk (4) bekezdésének sérelmét az indítványozó pedig a Ptk. 347. § (1) bekezdésével összefüggésben, az elévülés megszakítására alkalmas okiratok tartalmával kapcsolatos követelmények bírósági értelmezése miatt állította, ugyanakkor a hivatkozott törvényi rendelkezés a hiányzó vagy fogyatékos belátási képességű személyek károkozásáért való felelősség szabályairól szól, ezért az indítvány indokolása ezen elemében sem volt (alkotmány)jogilag értékelhető, érdemi elbírálást nem alapozhatott meg [vö. Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont].
- [22] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában hivatkozott az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés sérelmére is. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot rögzíti, vagyis a közigazgatási hatóságok eljárásának alkotmányossági mércéjét határozza meg. Mindazonáltal az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének sérelmét valójában a bíróságok eljárásával összefüggésben sérelmezte, ezért az indítvány tartalmi elbírálása alapján azt az Alkotmánybíróság a XXVIII. cikk (1) bekezdésében szereplő tisztességes eljáráshoz való jog sérelme állításaként értékelte, és a továbbiakban ekként vizsgálta [vö. 30/2015. (X. 15.) AB határozat, Indokolás [7]].
- [23] E jogának megsértését az indítványozó a Kúria ítélete vonatkozásában az elévülés tárgyában való érdemi állásfoglalás elmaradása miatt állította. Ezzel kapcsolatban rámutatott, hogy felülvizsgálati kérelmét a Kúria a Pp. 273. § (1) bekezdése alapján nem utasította el hivatalból amiatt, hogy az ne felelt volna meg a Pp. 272. § (2) bekezdésében előírtaknak. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kúria az ügyben ítéletet hozott, amelynek rendelkező részében a jogerős ítéletnek a felülvizsgálattal támadott rendelkezését hatályában fenntartotta; azonban indokolásában a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 272. § (2) bekezdése és az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény alkalmazásával minősítette „eredménytelennek”.
- [24] Jelen ügy elbírálásakor is irányadónak tekinti az Alkotmánybíróság a testületnek a bíróságok jogértelmezésére, annak felülbírálatára vonatkozó korábbi, elvi éllel kimondott megállapításait. Ezek egyike szerint az Alkotmánybíróság jogköre „nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra kerül sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírói szervezet feletti szuperbíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetőek ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.” [3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]–[15]; 3505/2021. (XI. 30.) AB végzés, Indokolás [17]]
- [25] Mivel az indítvány a fent állított jogszabálysértés körülrásán, illetve Kúria ítéletével kapcsolatos fenti ellentmondás tényén túl az előbbieknél a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal való összefüggését leíró bővebb indokolást nem tartalmazott [vö. Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont], az alkotmányjogi panasz ez az eleme sem volt érdemben vizsgálható.
- [26] 4.3. Az Abtv. 29. §-a befogadhatóság feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [27] A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog megsértését az indítványozó az első- és másodfokú ítélet vonatkozásában a Ptk. 327. § (1) bekezdésének önkényes értelmezésére hivatkozással állította, a bíróságok ugyanis szerinte a fizetési felszólításaival szemben a törvényben nem szereplő feltételeket is megköveteltek.
- [28] Az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben is rámutatott, hogy „önmagában egy *contra legem* ítélet még nem szükségképpen alaptörvény-ellenes (*contra constitutionem*) ítélet. Kivételesen, kellően súlyos esetekben azonban egy *contra legem* jogalkalmazás is felemelkedhet alkotmányjogilag értékelhető szintre, és a bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapításához vezethet.” [29/2021. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [28]; 20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]] A 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az ügyben a bíróság *contra legem* jogalkalmazása három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági sérelem szintjére: a bíróság a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normákat nem vette figyelembe, döntésének ezt a mozzanatát nem indokolta meg, s döntését

ehelyett egy olyan bírósági joggyakorlatra alapította, amelynek alapjául szolgáló jogi normákat a jogalkotó kifejezetten hatályon kívül helyezte.

- [29] A Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás megszakítja az elévülést. A bírói gyakorlat e körben az elévülés megszakadását kiváltó hatást az olyan felszólítás esetén ismeri el, amely tartalmazza azokat az adatokat, amelyek alapján a kötelezett a vele szemben támasztott követelést kétségtelenül azonosítani tudja; az elévülést megszakító írásbeli felszólítás minimális tartalmi kelléke a követelést megalapozó tényállásnak, valamint az alapul szolgáló jogviszonynak a megjelölése és a jogosult azon akaratának kifejezésre juttatása, miszerint követelését a kötelezettel szemben érvényesíteni kívánja (vö. BDT2013. 2853., BH2014. 106.).
- [30] A fenti bírósági joggyakorlatot az indítványozó is hivatkozta és úgy foglalt állást, hogy „[a] felszólítások tartalmi vizsgálata alapján megállapítható, hogy azok egyértelműen alkalmasak arra, hogy megszakítsák az elévülést” (ld. indítvány 6. oldal).
- [31] A bizonyítékok értékelését illetően az Alkotmánybíróság itt is hangsúlyozza, hogy „az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján az ítéleteknek kizárólag alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van hatásköre. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ából következően nem tekinthető az általános hatáskörű bírósági szervezetrendszer egyik felülbírálati fórumának, az alkotmányjogi panasszal kapcsolatos hatásköre is – az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának védelmében keresztül – az Alaptörvény védelmét biztosítja. Ezzel áll összhangban az is, hogy az Alkotmánybíróság nem ténybíróság, a bizonyítási eljárás lefolytatása, a bizonyítékok értékelése és ezen keresztül a tényállás megállapítása a bíróságok, végső soron a Kúria feladata.” {21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [24]}
- [32] A fentiekre, illetve az indítvány tartalmára tekintettel megállapítható, hogy az indítványozó a jelen ügyben valójában a bírói döntéseknek nem az alkotmánybírósági joggyakorlat értelmében vett önkényes (*contra legem*) voltát sérelmezte, hanem – a bírói döntésekkel szemben – azt vitatta, hogy az általa küldött felszólítások ne lettek volna alkalmasak a követelésének kétségtelen azonosítására és így az elévülés megszakítására. Ez olyan bizonyítékértékelési kérdés, amelynek eldöntése egyértelműen az alapügyben eljáró bíróságok hatáskörébe tartozik, s amelynek eredményét az Alkotmánybíróság nem bírálhatja felül; az indítvány az Abtv. 29. §-ában foglalt bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem vet fel.
- [33] 5. A kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1a) bekezdés *e*) pontjában, részben pedig a 29. §-ában meghatározott feltételeknek nem felelt meg részben, ezért az indítványt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) és *h*) pontjai szerint visszautasította.

Budapest, 2022. január 18.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
előadó alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/660/2021.

